

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **J.V.**, zast. JUDr. Miroslavem Petrželou, advokátem, sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalovanému: **Generálního ředitelství cel**, sídlem Praha 4, Budějovická 7, proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 21.4.2008, č.j. 2007/7557/30,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 21.4.2008, č.j. 2007/7557/30, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 1.10.2007, č.j. 7087-03/07-010100-90, o propuštění žalobce ze služebního poměru. Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále zákon o služebním poměru nebo jen zákon), neboť se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a porušil služební slib, jelikož dne 28.2.2007 v rámci plnění služebních povinností přijal 200 € za uloženou pokutu ve výši 4.000,- Kč, tedy v rozporu s předpisy přijal nepovolenou měnu, do rozpočtu odvedl 4.000,- Kč, čímž se obohatil o 1.600,- Kč.

Žalobce namítá tyto žalobní body:

- 1. Výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý, neboť v něm není specifikováno, jaké předpisy žalobce porušil, když je v rozhodnutí uvedeno, že žalobce přijal v rozporu s předpisy nepovolenou měnu. Neurčité je rozhodnutí také z důvodu neuvedení trestného činu, jehož znaky měl žalobce svým jednáním naplnit.

2. Žalobce v žalobě namítl, že pracovnice celního úřadu není kompetentní k překládání, neboť není zapsána v seznamu tlumočnicků. Záznam o podání vysvětlení ze dne 7.3.2007, č.j. 2078/07-216300-08, byl sepsán podle ust. § 137 odst. 1 s. ř., je psán v českém jazyce, přitom osoba, která vysvětlení podávala, hovořila v jazyce bulharském. Se souhlasem této osoby pak tlumočila nprap. D. Je nepřijatelné, aby rozhodnutí, na jehož základě byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, vycházelo ze skutečností tvrzených při podání vysvětlení tlumočeném osobou k tomu nekvalifikovanou a podřízenou služebnímu funkcionáři. Žalobce odkázal na ust. § 16 odst. 3 s. ř.. V rámci tohoto žalobního bodu žalobce namítl, že kriminalistická expertíza nemohla být pro svou nízkou vypovídací schopnost použita jako důkaz, navíc se s odvolací námitkou žalobce vztahující se k tomuto důkazu žalovaný v rozhodnutí nezabýval.
3. Dle žalobce došlo k porušení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Služební orgán má povinnost zjistit přesně a úplně skutkový stav, ve věci však nebyl zjištěn stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci, neboť žalovaný vycházel z podkladů, ze kterých splnění této podmínky nelze dovodit.
4. V řízení mělo být postupováno podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru a vyčkáno výsledku trestního řízení pro stejný skutek.
5. Žalovaný porušil ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, neboť nerozhodl o odvolání žalobce ve lhůtě 90 dnů.
6. Žalobce vyslovil nesouhlas s hodnocením výpovědi řidiče kamionu a výpovědi žalobce provedeným žalovaným v rozhodnutí, a to zejména s ohledem na pochybnosti o správnosti překladu výpovědi V. (Záznam).

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s odkazem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného má výrok rozhodnutí o propuštění náležitosti požadované zákonem o služebním poměru. Řidič kamionu tlumočnicka nepožadoval a překlad provedla pracovnice celního úřadu mající výborné znalosti bulharštiny. Závěr o tom, že Z.D. vepsal na pokutové bloky údaj „50 €“ plyne z jeho doznání. Žalobce nebyl propuštěn ze služebního poměru za spáchání trestného činu, proto je námitka probíhajícího trestního řízení bezpředmětná. Dále žalovaný předložil protokoly o svědecké výpovědi bulharského řidiče N.T.V. a jeho nadřízeného S.M.K. provedené v trestním řízení proti žalovanému a jeho kolegovi Z.D.

Ve věci již rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 7 Ca 156/2008-44, zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení se závěrem, že nelze použít záznam o podání vysvětlení ze dne 7.3.2007, č.j. 2078/07-216300-08, a vyjádření řidiče kamionů jako důkaz.

Ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodnutí zrušil rozsudkem č.j. 3 Ads 10/2011-77, konstatoval správnost závěrů Městského soudu v Praze pokud jde o nepřipustnost záznamu o podání vysvětlení ze dne 7.3.2007, jako důkazu, vytknul však soudu, že nehodnotil další důkazy, např. výslechy svědků pořízených v trestním řízení (řidiče kamionu a jeho zaměstnavatele), které žalovaný předložil v průběhu soudního řízení, zda-li jsou způsobilé podepřít skutkové závěry správních orgánů.

Dalším rozhodnutím Městského soudu v Praze č.j. 7 A 63/2011-101 bylo rozhodnutí žalovaného opět zrušeno z důvodu nemožnosti použít jako důkaz Záznam o podání vysvětlení ze dne 7.3.2007, neboť jde o důkazy pořízené v rozporu s procesními předpisy, přičemž zbylé důkazy písmoznalecká analýza a pokutové bloky neprokazují skutkový děj, na kterém založil žalovaný svoje rozhodnutí. Pokud jde o výsledky svědků pořízených v trestním řízení, soud tyto důkazy provedl, nevycházel však z nich, neboť dle jeho názoru, měli být provedeny správním orgánem nikoliv až v soudním řízení, s tím, že by došlo k popření kasačního principu přezkumu v správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti rozsudek Městského soudu v Praze rozsudkem č.j. 3 Ads 128/2011 – 125 zrušil, s tím, že pokud jde o výsledky svědků pořízených v trestním řízení, možnost provádět dokazování dle § 77 odst. 2 s.ř.s. je faktickou transpozicí požadavku plné jurisdikce dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Nejvyšší správní soud uvedl, že soud je při rozhodování oprávněn při zjišťování skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, provést a vyhodnotit i nové důkazy.

V dalším rozsudku č.j. 7 A 63/2011-158 Městský soud v Praze konstatoval, že nemohl přihlédnout k výsledku svědků pořízených v zahraničí (V. a K.), pro porušení práva žalobce být vyrozuměn o výsledku svědků, tzn. důkaz byl pořízen v rozporu s ust. § 33 odst. 1, § 41 odst. 2 a § 165 odst. 2 trestního řádu a čl. 4 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci. Možnost použít takto pořízený výsledek jako důkaz zapovídá i ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, dle kterého má účastník právo klást svědkům otázky, být přítomen výsledku svědka a tedy o něm být vyrozuměn. Soud dovodil, že protokol nelze z uvedených důvodů považovat ani za důkaz listinou.

Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 3 Ads 94/2012-31, zrušil rozhodnutí městského soudu s odůvodněním, že protokoly o výsledku svědků pořízené v zahraničí (V. a K.) lze provést jako listinný důkaz za předpokladu, že listiny *byly pořízeny v souladu se zákonem a do sféry správního orgánu se dostaly zákonným způsobem. Další podmínkou je, že s obsahem uvedených listin se subjekt*“ mohl „seznámit a případně“ mohl „navrhnout další důkazy, které by zjištění vyplývající z dotčených listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že splnění těchto podmínek posoudil sám a zjistil, že „Z protokolu o výsledku svědků vyplývá, že oba svědci byli v souladu s českým právem poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě, o významu výpovědi svědka podle § 101 trestního řádu, o následcích křivého obvinění a křivé výpovědi svědka podle §§ 174 a 175 zákona č. 140/1964 Sb., trestního zákona. Samotnou nepřítomností obhájce či žalobce u výsledku svědků v Bulharsku pak nebyla dotčena další práva a povinnosti žalobce v řízení vyplývající z § 174 zákona o služebním poměru – právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo klást otázky znalcům a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. V závěru Nejvyšší správní soud uvedl, že „Provede-li městský soud důkaz listinou – protokolem o výsledku svědků – žalobci rovněž zůstanou zachovány veškeré námitky vůči jejímu obsahu.“

Při jednání u soudu dne 6.11.2013 strany setrvaly na svém stanovisku. Žalobce namítal rozpor rozsudku č.j. 3 Ads 94/2012-31 se setrvalou judikaturou Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že Městský soud v Praze má z téhož důvodu prostor se od právního názoru rozsudku č.j. 3 Ads 94/2012-31 odchýlit.

Ze správního spisu plynou následné rozhodné skutečnosti.

Rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 1.10.2007, č.j. 7087-03/07-010100-90, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona, neboť se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru a porušil služební slib, jelikož dne 28.2.2007 v rámci plnění služebních povinností přijal 200 € za uloženou pokutu ve výši 4.000 Kč, tedy v rozporu s předpisy přijal nepovolenou měnu, do rozpočtu odvedl 4.000,- Kč, čímž se obohatil o cca 1.600,- Kč.

Odvolání žalobce bylo rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 21.4.2008, č.j. 2007/7557/30, zamítnuto. Rozhodnutím byl specifikován odkaz na předpisy, které žalobce porušil a to ust. § 42a odst. 7 písm. e) ve spojení s § 42a odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., ze kterého plyne forma plnění pouze v českých korunách, a ust. čl. 17 vnitřního pokynu č. 114/2006 upravujícího postup při uložení blokové pokuty. Generální ředitel Generálního ředitelství cel zdůraznil, že důvodem propuštění žalobce není pouze přijetí nepovolené měny, ale především obohacení se na rozdíl mezi uloženou pokutou a přijatou částkou. Jednání žalovaného měly správní orgány za prokázané výpovědí řidiče V., sdělením nadřízeného řidiče K., kriminalistickou expertízou, pokutovými bloky s vepsanými „50 €“ a také výpovědí samotných celníků, žalobce a jeho kolegy Z.D.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů v den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život." Služební slib se považuje za složený, jestliže jeho text stvrdí příslušník svým podpisem. V případě, že se příslušník ke složení slibu nedostaví nebo odmítne složit služební slib anebo jej složí s výhradami, služební poměr mu nevznikne.

Podle § 42a odst. 7 písm. e) zákona o pozemních komunikacích lze v blokovém řízení uložit pokutu do 5.000,- Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2, odstavce 3 písm. b) a odstavce 4 písm. b), c) a d).

Dle čl. 17 odst. 3 věta první vnitřního pokynu Celní správy ČR č. 114/2006 upravujícího postup při uložení blokové pokuty lze předat přijatou hotovost za pokuty pouze na příslušném celním úřadu.

Dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona se trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele dopustí veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu.

Ad.1. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím správního orgánu druhého stupně soud posoudil jako určitý. Je z něj patrné, jakého jednání se žalobce dopustil (dne 28.2.2007 přijal 200 € za uloženou pokutu ve výši 4.000 Kč, avšak do rozpočtu odvedl 4.000,- Kč) a pod jakou skutkovou podstatu uvedenou v zákoně bylo jednání žalobce podřazeno (§ 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru). Pokud jde o trestný čin, jehož znaky má jednání žalobce vykazovat (trestní čin zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona), postačí jeho specifikace v odůvodnění rozhodnutí. Totéž platí i pro uvedení předpisů upravujících způsob vybírání pokut (§ 42a odst. 7 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, čl. 17 vnitřního pokynu Celní správy ČR č. 114/2006). Ve smyslu ust. § 181 zákona o služebním poměru má žalobou napadené rozhodnutí odpovídající náležitosti a v jeho odůvodnění, soud shledal, že úvaha vyjádřená služebním funkcionářem, že jednáním žalobce došlo k porušení služebního slibu, a to jednáním, které je zavrženíhodné a které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, je logická a věcně správná. Shodně již uvedl soud v rozsudku č.j. 7A 63/2011-101 i č.j. 7A 63/2011-158 a není důvodu se od již přijatého závěru odchýlovat.

Ad 2. V rozsudku č.j. 7 Ca 156/2008-46 Městský soud v Praze učinil závěr o nepřipustnosti důkazu – záznamu o podání vysvětlení řidiče V. ze dne 7.3.2007 z důvodu nepřítomnosti tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků a služební podjatosti I.D., zaměstnance žalovaného, která překládala. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 Ads 10/2011-77 přisvědčil závěru Městského soudu v Praze o nesprávnosti postupu správního orgánu při opatření záznamu o podaném vysvětlení řidiče, byť z jiných důvodů. *Při opatření vysvětlení řidiče kamionu však nebylo zaznamenáno jeho autentické vyjádření v bulharštině, záznam o podaném vysvětlení je pouze záznamem překladu vyjádření řidiče pracovníci celního úřadu. Nelze tudíž přezkoumat správnost tohoto překladu. Závěrečné prohlášení předvolaného, že si záznam celý přečetl a že obsah v něm uvedený souhlasí s jeho výpovědí, pro potvrzení správnosti záznamu nepostačuje, neboť obsah záznamu mu byl opět zprostředkován překladatelkou.*

Dále se Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 Ads 10/2011-77 vyjádřil k námitce podjatosti a aplikovatelnosti správního řádu. *Námitka žalobce, že lze pochybovat o nepodjatosti pracovnice celního úřadu vzhledem k jejímu vztahu ke správnímu orgánu, je nedůvodná, neboť, jak bylo výše uvedeno, je správní orgán oprávněn sám vyhotovit překlad určité listiny. Požadavek, aby překládající nebyl v žádném vztahu ke správnímu orgánu stanovený v § 11 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, by tak byl opodstatněný právě v případě opatření oficiálního překladu ustanoveným tlumočnickem. Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že § 1 odst. 3 správního řádu, který vylučuje užití správního řádu pro pracovní právní úkony prováděné správními orgány, se v případě řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru neuplatní. Podle judikatury správních soudů nejsou věci vyplývající ze služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů věcmi pracovními, ani je nelze pro jejich povahu považovat za věci soukromoprávní. Služební poměr je charakterizován jako institut veřejného práva, a byl vždy považován za právní poměr státně zaměstnanecký.*

Ad 4. Zproštění obžaloby žalobce v trestním řízení nemělo vliv na oprávnění správního orgánu vést řízení a rozhodnout o propuštění žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru z důvodu jednání žalobce, které mělo znaky trestného činu trestní čin zneužití pravomoci veřejného činitele. Rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou, sp. zn. 2 T 40/2009, byl vydán dne 25. 6. 2009, tedy po skončení správního řízení. Zproštění obžaloby žalobce v trestním řízení nemohlo mít vliv na možnost správního orgánu vést řízení a rozhodnout o jeho ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona z důvodu spáchání jednání, které mělo mj. znaky uvedeného trestného činu, neboť o něm správní orgán nevěděl a vědět nemohl. Rozsudek v trestní věci mohl mít význam pro řízení o žalobě před správním soudem, pokud by se jednalo o rozsudek, kterým je soud podle § 52 odst. 2 s.ř.s. vázán. Žalobcem předkládaný zprošťující rozsudek není rozsudkem odsuzujícím, soud jím vázán tudíž není. Žalobce byl propuštěn z důvodu vedeného v § 42 odst. 1 písm. d) zákona. Ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona míří na případy, kdy jednání příslušníka je neslučitelné s dalším jeho setrváním v bezpečnostním sboru, a musí být proto propuštěn, a to nezávisle na tom, zda na základě souběžně vedeného trestního řízení dojde k pravomocnému odsouzení pro trestný čin. Při aplikaci tohoto důvodu propuštění nepřipadá v úvahu ust. § 180 odst. 5 zákona, neboť by šlo o ustanovení duplicitní ve vztahu k jemu předcházejícím důvodům vymezeným v ust. § 42 odst. 1 písm. a) - c). Pro rozhodnutí je podstatné podřazení jednání žalobce pod skutkovou podstatu trestného činu. Při hodnocení naplnění tohoto důvodu propuštění není služební funkcionář vázán rozhodnutím ve věci trestní, není důvod, aby vyčkal jeho výsledku. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr o tom, zda došlo konkrétním jednáním příslušníka k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu a zda je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. V případě vydání odsuzujícího rozsudku v trestní věci zákon stanoví důvody propuštění ze služebního poměru (§ 42 odst. 1 písm. a) – c). Nedostatek důkazů v řízení trestním neznamená, že tímto nedostatkem trpí i řízení správní. Shodně uvedl soud v rozsudku č.j. 7A 63/2011-101 i č.j. 7A 63/2011-158.

Ad 5. Lhůta stanovená v § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je pořádkové povahy, její nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

Ad 3., 6. Správní orgány měly jednání žalobce za prokázané zejména na základě záznamu o podání vysvětlení řidiče V. ze dne 7.3.2007, avšak dle rozsudku NSS č.j. 3 Ads 10/2011-77 je dána nepřipustnost tohoto podkladu pro rozhodnutí z důvodu absence zaznamenání autentického vyjádření řidiče V. v bulharštině. Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 3 Ads 10/2011-77 a č.j. 3 Ads 128/2011-125 uložil Městskému soudu v Praze, aby v rámci plné jurisdikce posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného s přihlédnutím i k důkazům provedených mimo správní řízení, konkrétně k protokolům o výslechu svědků V. a K. provedených na základě dožádání bulharskými justičními orgány dne 28.8.2008.

Z trestního spisu Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou vedeného pod sp.zn. 2 T 40/2009 plyne, že výslech svědků N.T.V. a S.M.K. bulharskými justičními orgány byl proveden dne 28.8.2008 bez vyrozumění obhájce žalobce, tedy v rozporu s §§ 33 odst. 1, 41 odst. 2, 165 odst. 2 tr. ř. a také žádostí dožadujícího orgánu dle čl. 4 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních o vyrozumění obhájce obžalovaných (zde žalobce). V souladu s § 211 odst. 2 tr. řádu pro danou vadu nebylo možné v trestním řízení místo výslechu uvedených svědků přečíst protokol o jejich výpovědi. Žalobce vadu spočívající v odepření jeho účasti, resp. jeho obhájce, namítl i v tomto řízení o žalobě dle s.ř.s. Rozsudkem č.j. 3 Ads 94/2012-31 Nejvyšší správní soud stanovil, že *ve správním řízení (jímž*

je řízení ve věcech služebního poměru) odmítnout použití protokolu o výsledku svědků jen z toho důvodu, že byl tento důkaz pro trestní řízení opatřen procesně vadným způsobem. Trestní řízení je svázáno mj. přísnými pravidly provádění důkazů s důrazem na právo obviněného (obžalovaného) na obhajobu, ostatně právě tato vada měla v trestním řízení za následek nepoužitelnost obou výsledků a následné zproštění žalobce obžaloby. Správní řízení ve věcech služebního poměru oproti tomu však takovými pravidly provádění důkazů omezeno není. Z protokolu o výsledku svědků vyplývá, že oba svědci byli v souladu s českým právem poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě, o významu výpovědi svědka podle § 101 trestního řádu, o následcích krivého obvinění a krivé výpovědi svědka podle §§ 174 a 175 zákona č. 140/1964 Sb., trestního zákona. Samotnou nepřítomností obhájce či žalobce u výsledku svědků v Bulharsku pak nebyla dotčena další práva a povinnosti žalobce v řízení vyplývající z § 174 zákona o služebním poměru – právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo klást otázky znalcům a právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Provede-li městský soud důkaz listinou – protokolem o výsledku svědků – žalobci rovněž zůstanou zachovány veškeré námitky vůči jejímu obsahu.

Městský soud v Praze dle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán výše uvedeným právním názorem přihlédl k protokolům o výsledku svědků V. a K. ze dne 28.8.2008 provedených na základě dožádání. Svědek V. uvedl, že dne 28.2.2007 byl zastaven celníky, kteří po něm za porušení povinnosti platby mýta požadovali pokutu 4.000,-Kč pro fyzickou osobu nebo 50.000,-Kč pro právnickou osobu. Na dotaz svědka ohledně přepočtu na eura, celník svědkovi odpověděl, že 4.000,-Kč činí 200 €. Tmavovlasý celník vypsál pokutové bloky i s poznámkou „50 €“, razítko na danou poznámku však odmítl svědkovi dát. Při vyplňování pokutových bloků, byli oba celníci ve svém vozidle. Svědek předal 200 € světlolasému celníkovi. Svědek K. potvrdil, že daného dne mu volal svědek V., že celníci po něm požadují pokutu 200 €. Svědek K. hovořil telefonicky i s celníky a ti mu tvrdili, že jde o nejnižší možnou sazbu. Soud má za to, že protokolem o výsledku svědků V. a K. ze dne 28.8.2008 ve spojení s pokutovými bloky s vepsaným textem „50 €“ a nevěrohodným tvrzením žalobce a zejména jeho kolegy D. je prokázáno, že žalobce dne 28.2.2007 společně s Z.D. přijali od řidiče V. částku 200 €, avšak odevzdali Celnímu úřadu pouze 4.000,-Kč, čímž se obohatili o 1.600,-Kč.

Nevěrohodnost tvrzení žalobce i jeho kolegy D. soud spatřuje ve skutečnosti, že při jednání dne 28.8.2007 si celník D. zprvu nevzpomněl, že by na pokutové bloky vepsal „50 €“, následně po přdestření výpovědi bulharského řidiče v souvislosti se skutečností, že bulharský řidič nedisponoval českou měnou, vepsání „50 €“ nevyloučil. Pokud dále Z.D. uvedl, že byl o daném vepsání cizí měny požádán řidičem a učinil tak ve vozidle, lze mít za to, že výslovně své jednání spočívající v doplnění blokových pokut o údaj „50 €“ potvrdil. Žalobce při jednání dne 28.8.2007 uvedl, že byl také řidičem požádán o napsání ekvivalentu placené pokuty v €, což však odmítl, avšak neví, kdo údaj „50 €“ na blokové pokuty vepsal. Dále uvedl, že byl při hrazení pokuty a pokuta byla zaplacená výlučně v české měně. Tvrzení Z.D. o uvedení požadované ekvivalentní částky v € soud považuje za nevěrohodné již z důvodu kurzového nesouladu uvedené částky (ke dni 28.2.2007 byl kurz ČNB 28,3 Kč za 1 €), ale i neobvyklosti takového jednání, neboť optikou tvrzeného požadavku řidiče není zřejmé, jaký účel byl měl mít úředně neověřený údaj, který mohl z důvodu jeho prosté formy učinit kdokoliv. Nehledě k presumované možnosti zjistit kurz české koruny k euru i v domovském státu řidiče, v Bulharsku. Vepsání „50 €“ naopak zcela odpovídá tvrzení svědků V. a K., tedy že požadavek platby 200 € vzešel ze strany celníků, nikoli řidiče. A

jelikož neměl oporu v zákonné úpravě, bylo celníky provedeno „potvrzení“ skutečné platby pouze uvedeným způsobem – vepsáním „50 €“ na pokutové bloky. Jelikož Z. D. uvedl, že vepsal údaj „50 €“ na pokutové bloky, je tato skutečnost prokázána tvrzením celníka D., proto žalobní námitka (3. Žalobní bod) ohledně vypovídací hodnoty odborného vyjádření - kriminalistické expertízy ručního písma postrádá věcnou právní relevanci. Žalobce stále pomíjí skutečnost, že Z. D. sám uvedl, že daný údaj „50 €“ na pokutové bloky vepsal on. Tuto skutečnost měl žalovaný za prokázanou nikoli na základě expertízy, ale na základě tvrzení Z. D. Lze konstatovat, že závěry odborného vyjádření – expertízy ručního písma jsou v souladu s tvrzením celníka D. Výpověď celníka D. ze dne 28.8.2007 byla podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, proto k ní i soud přihlédl při hodnocení důvodnosti žaloby. S odvolací námitkou průkaznosti expertízy se žalovaný vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu hodnocení nevěrohodnosti výpovědi celníků, zejména celníka D., který po předložení písmoznalecké expertízy změnil svou výpověď. Žalobní bod o nevypořádání se s celým rozsahem odvolání žalobce tak není důvodný.

Dne 8.3.2007 byla provedena rekognice celníků (žalobce a Z. V.), oba svědek V. ztotožnil. Zároveň svědek V. ve své výpovědi oba celníky odlišil dle barvy jejich vlasů. Peníze měl předávat světlavému celníkovi, který byl i hlavním hybatelem předmětné události, tmavovlasý vyplňoval pokutové bloky. Jestliže pokutové bloky vyplnil Z.D., 200 € muselo být předáno žalobci. Rozlišení obou celníků však není rozhodné, neboť z výsledku svědka V. plyne, že oba celníci jednali s řidičem ve shodě za účelem získání částky 200 €. Výsledkem svědků V. a K. ve spojení s pokutovými bloky s vepsáním „50 €“ má soud za prokázané, že žalobce společně se Z.D. dne 28.2.2007 vybrali při kontrole elektronického mýta od řidiče kamionu N.V. částku 200 € namísto uložené pokuty 4.000,- Kč, čímž se obohatili o částku 1.600,-Kč, tedy jako veřejní činitelé sobě opatřili neoprávněný prospěch při výkonu pravomoci způsobem odporujícím zákonu, neboť z ust. § 42a zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že pokuta se vybírá pouze v Kč. A zároveň explicitně z čl. 17 odst. 3 věta první vnitřního pokynu Celní správy ČR č. 114/2006 plyne povinnost přijatou hotovost za pokuty odevzdat Celním úřadu.

Žalobce společně se Z.D. dne 28.2.2007 přijali při kontrole elektronického mýta od řidiče kamionu N.V. částku 200 € namísto uložené pokuty 4.000,- Kč, čímž se obohatili o částku 1.600,-Kč, tedy jako veřejní činitelé opatřili sobě neoprávněný prospěch při výkonu pravomoci způsobem odporujícím zákonu, neboť dle § 17 odst. 3 služebního zákona je příslušník povinen důsledně dodržovat služební předpisy, přičemž dle čl. 17 odst. 3 vnitřního pokynu Celní správy ČR č. 114/2006, je celník povinen přijatou celou hotovost odevzdat na příslušném celním úřadě. Tímto žalobce naplnil znaky trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Vzhledem k povaze daného jednání, neslučitelného s důvěrou v řádný výkon státní správy, se jedná o zavrženíhodné jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, zároveň tímto žalobce porušil služební slib, neboť dle § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru slib příslušníka bezpečnostního sboru zahrnuje také závazek nezneužití služebního postavení, čímž byl naplněn důvod propuštění žalobce ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Protokoly o výsledku svědků V. a K. ve spojení s předmětnými pokutovými bloky prokazují jednání žalobce, které bylo důvodem pro žalobou napadené rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, proto soud žalobu pro nedůvodnost dle § 78 odst. 7 s.r.s.

zamítl, neboť závěr žalovaného o naplnění § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů je v souladu se zákonem.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6.11.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu